

sionum, XX, blz. 224. — Corman, *Annuaire* 1924, blz. 43.

UDEN (VAN) (*Pieter*), Missionaris van Scheut (Bokstel, N. Brab., Ned., 18.1.1886 - Os, 22.1.1961). Zoon van Jan-Bernard en van Rutten, Joanna.

Na zijn humaniora-studies bij de Norbertijnen te Heeswijk trad hij in 1906 in het noviciaat te Scheut, waar hij op 8 september 1907 zijn eerste kloostergeloften aflegde. Hij werd priester gewijd op 21 juli 1912 en vertrok de 14^e september naar Kongo. Hij was bestemd voor de Kasai-prefektuur en na zijn aankomst te Sint-Jozef-Luluaburg, op 3 december, begaf hij zich naar Hemptinne voor zijn vormingsjaar. In september 1913 werd hij benoemd voor de missie van Tielen-Sint-Jaak, en in maart 1916 werd hij reispater te Merode-Salvator. Toen men in november 1916 besliste een nieuwe missie op te richten te Ndeksha, werd P. van Uden hiervoor benoemd, als coadjutor van P. Hendrickx, en speciaal belast met de reizen in de dorpen. Begin 1928 keerde hij naar Europa terug. In maart arriveerde hij te Scheut. Hij werd aangesteld als surveillant van de studenten in het pas begonnen kollege te Sparrendaal, tot hij de 2^e september 1931 opnieuw mocht vertrekken naar Kongo. Hij ging terug

naar Ndeksha om de Babindi-stam te bewerken, met het oog op de stichting van een nieuwe missie in deze streek. Op het einde van 1936 werd besloten tot deze stichting over te gaan te Tshibala. P. van Uden was er eerst coadjutor en vanaf 1938 overste. In 1947 moest hij door ziekte gedwongen naar Europa terugkeren. Hij vestigde zich in het Sint-Ludovicusgesticht te Hees in Noordbrabant, waar hij de kloosterkapel bediende en door de Zusters Franciskanessen liefdevol verzorgd werd. Na een operatie stierf hij in het ziekenhuis te Os op 22 januari 1961.

Publik.: Brieven in *Annalen van Sparrendaal*, 1928, blz. 205-209, 227-231, 247-250, 274-276; 1929, blz. 18-20, 31-35, 56-60, 78-79.

I maart 1966.

M. Storme.

Arch. Scheut. — Arch. Luluaburg. — Dagboeken van de missies. — *Nouv. de la Congr.* n. 14, 15, 18, 19, 21. — *Chronica Congr.* n. 1, 72, 95, 133, 134, 198, 216, 292. — *Mission van Scheut*, 1912, blz. 189; 1928, blz. 92; 1931, blz. 239; 1939, blz. 277, 1961, blz. 95. — *Annalen van Sparrendaal*, 1912, blz. 223, 296; 1915, blz. 94; 1922, blz. 225, 278; 1930, blz. 194; 1931, blz. 174, 195; 1932, blz. 267; 1936, blz. 55; 1937, blz. 222, 227; 1951, blz. 90-93; 1952, blz. 17, 140; 1961, blz. 54. — *Vingt-cinq mille... vingt-cinq mille...*: Une interview du R.P. Pierre van Uden, vétéran de nos missions du Kasai, *Missions van Scheut*, 1952, blz. 196-197. — Streit, *Bibl. Missionum*, XX, blz. 224. — Corman, *Annuaire* 1935, blz. 145 (in *Annuaire* 1924 wordt hij niet vermeld). — Van Wing-Goemé, *Annuaire* 1949, blz. 267.

V

VALET (*Emile-Alphonse*, en religion *Dom Emmanuel*), Missionnaire bénédictin (St.-Vincent-lez-Virton, 12.9.1873 - Elisabethville, 24.2.1947). Fils de Jacques et de Rion, Marie.

Il était né en pays gaumais, à Saint-Vincent, près de Virton, en 1873. A 18 ans, il prend l'habit monastique à Maredsous et y commence ses études sacerdotales qu'il poursuivra au Monastère du Mont-César à Louvain. Ordonné prêtre en 1898, on lui confie dans ce Monastère la chaire d'Exégèse. L'étude et l'explication des Saintes Ecritures restera toujours pour lui son centre d'intérêt.

Bientôt, ses supérieurs décident de l'envoyer à Rome, au Collège Grec que S.S. Léon XIII venait de confier à l'Ordre de St-Benoît. Pendant plus de dix ans, le Père Emmanuel demeurera là, se dévouant à la formation du clergé catholique de rite oriental, se perfectionnant en théologie et dans sa chère exégèse.

Il devient une voix autorisée, consultée par les Congrégations romaines. Plus d'une fois il s'entretient avec S.S. le Pape Pie X.

La guerre de 1914 trouve le Père Emmanuel en Belgique. De suite, il se met au service de l'espionnage allié, jusqu'au jour où brûlé, il passera la frontière hollandaise et se rendra au Havre, siège du Gouvernement belge. Ses nombreux services seront appréciés et il recevra successivement de nombreuses décorations belges et anglaises.

La paix venue, il est désigné pour le monastère de la Dormition à Jérusalem dont la communauté allemande en grande partie était expulsée. Il y passera trois années, dans le voisinage du Père Lagrange et en contact avec l'école biblique aux travaux de laquelle il collaborera. 1921 voit revenir les Pères allemands et le Père Emmanuel, malgré ses 48 ans, écoute la voix d'un confrère perdu au fond de la brousse katangaise et qui appelle à l'aide.